

Unge landmænds studierejser i U. S. A.

Et hold på 45 vendt hjem.

I denne tid går mange unge landmænd og venter besked om, hvorvidt de får chancen for et studieophold i udlandet som led i den udveksling, der hvert forår finder sted mellem en række landbrugslande. Det er spændende dage. Der er mange ansøgere, og kun et begrænset antal kan komme ind under denne ordning med hvert enkelt land.

Og der træffes forberedelser. Jo bedre indblik hver især har på forhånd i vedkommende lands sprog og forhold, des mere vil han få ud af opholdet og samværet med de mennesker, han i de kommende måneder håber at komme til at omgås.

Studieopholdet skulle jo ikke bare være en almindelig oplevelse, men tjene til personlig og faglig udvikling. Og det skulle også gerne give nye tanker og impulser, der kan omsættes og nyttiggøres i den daglige gerning derhjemme siden hen — give en mere fordomsfri indstilling over for mange af dagliglivets problemer. Det er nu engang så sundt at komme ud og se, at andre er lige så dygtige — måske endda dygtigere end vi er på afgørende områder.

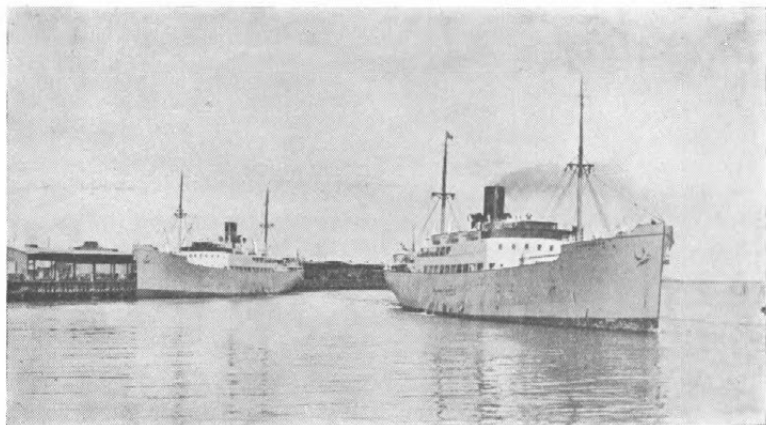
Forventningerne er dog ikke alene på de unges side. Der stilles også forventninger til dem — af os, der må blive hjemme, og ligeså af de, der skal tage imod dem i det fremmede.

De vil blive udspurgt om mangt og meget under opholdet derude. Derfor må de også besidde et sådant kendskab til vore egne forhold, at de kan give et både sandt og rigtigt billede af Danmark, danske forhold og dansk landbrug. De er uofficielle »gesandter« for Danmark, og derfor venter vi her-

hjemme, at de i hele deres færd optræder som værdige repræsentanter for det land, der sendte dem ud.

* * *

Disse sidste linier angiver tonen i den afskedshilsen, de unge landmænd får med på turen hjemmefra.

Vi spørger — en ung landmand svarer.

Men hvordan er det så at komme ud og i praksis at skulle leve op til de store forventninger, der stilles?

Vi retter spørgsmålet til en af de unge landmænd, der ved juletid vendte hjem fra U. S. A. efter godt 8 måneders ophold derovre. Han hedder *Thorvald Yde*, er fra *Snedsted* i *Thy* og fungerede som en slags holdfører for de 45 unge landmænd, der sidste forår fik chancen at komme til U. S. A.

— Jo, i begyndelsen var det let nok. Det hele var så godt tilrettelagt fra *Washington*. Vi blev modtaget på skibet i *New York* af en repræsentant for regeringen. Efter den traditionelle fotografering gik vi i land og havde en dags ophold i storbyen. Der blev sørget godt for os. Vi kunne nøjes med at se, spørge og nyde, og det er jo ikke så krævende.

Den følgende dag gik turen pr. bus til *Washington*, hvor vi opholdt os i 4 dage. Her fik vi informationer, som kunne være os til nytte, og vi lærte de mennesker at kende, som vi i de kommende måneder kunne støtte os til i alle spørgsmål. Det vigtigste var dog, at vi fik anvist vore pladser og modtog nærmere oplysninger om dem. Endvidere blev vi udstyret med billet til stedet og med lomme penge til et stykke tid.

Det egentlige studieophold begynder.

Fik alle de 45 danske deltagere i turen pladser i nærheden af hinanden?

— Nej, absolut ikke. Vi fordeltes til ca. 35 forskellige stater. Selv kom jeg til Ohio, fik plads på en farm på ca. 380 acres hos mr. *Louis Gottfried*. Det er en såkaldt »mixed« — blandet — farm med ret stort husdyrhold, og det er vel overflødigt at nævne, at der var alle moderne maskiner.

Hvordan var det at komme ud i den amerikanske hverdag, f. eks. med hensyn til sproget og de nye forhold?

— Sproget voldte mig ingen særlige vanskeligheder, idet jeg har været i England i ca. et år, men jeg ved, at det ikke gik lige så let for enkelte kollegers vedkommende. Ganske vist er amerikanerne flinke til at hjælpe i så henseende, men der går for megen tid tabt, inden man får det fulde udbytte af opholdet. Jeg tror, at man skulle lægge større vægt på de sproglige kvalifikationer ved udvælgelsen. Tiden derovre er jo kostbar — kun 8 måneder.

Hvordan fandt De Dem tilrette på farmen?

— Endda særdeles godt! Jeg lærte hurtigt både familien og naboerne at kende, og vi kom på en virkelig god fod med hinanden. Så går det også lettere at indordne sig under de nye forhold. Arbejdsdagen målt i timer var noget længere, end vi er vant til herhjemme, men det føles ikke, for der sker noget hele tiden. Og det skyldes måske også det gode forhold, der herskede mellem »familie« medlemmer.

Kom De også i forbindelse med det landøkonomiske foreningsarbejde?

— Ja, det varede ikke længe, inden den stedlige konsulent kom og tog mig med ud til forskellige møder og sammenkomster — det gjorde mr. *Gottfried* forøvrigt også.

Dette med »publicity« bruger amerikanerne jo meget. Jeg blev således interviewet i radioen, ja, var sågar i fjernsyn. Det gør jo indtryk på en dansk bondedreng, men for amerikanerne forekom det næsten som noget dagligdags. I foreninger og hvor landmænd var sammen, havde jeg 12 gange lejlighed til at holde foredrag om Danmark, og noget tilsvarende gjaldt også mine kammerater. Det er min opfattelse, at denne kontakt med befolkningen, dette, at den direkte hører og lærer noget om Danmark og dansk landbrug, er af større betydning, end vi egentlig regner med.

Den jævne farmerfamilie, som jeg lærte den at kende.

Hvordan er mentaliteten på landet i U. S. A.?

— For mig intet mindre end en glædelig overraskelse. Her-

hjemme mener vi jo at vide, at tempo, maskiner og larm giver amerikanerne en rastløs tilværelse, at han kun tænker i dollars, at skilsmisser, jazz og boksekampe hører med i billedet af en rigtig »amerikaner«. Og så er det i virkeligheden noget helt andet — i hvert fald på landet, således som jeg har lært det at kende.

Tænker De på ungdommen?

— Især på ungdommen, ja, men det gælder naturligvis også de lidt ældre. Jeg synes, at ungdommens væremåde har et eget præg over sig, som vi kan lære meget af herhjemme. Den er fri og utvungen, målbevidst, og så er den meget respektfuld over for hjemmet og hjemlivets værdier. De unge er dygtige i deres fag, men de er også mennesker af karat, åndeligt og folkeligt vågne og gode borgere i deres land. Lad mig i denne forbindelse nævne, at de — til trods for hverdagens slid og alt det, som en amerikaner skal nå på den kortest mulige tid — har tid til at gå i kirke næsten hver søndag. Lad os blot sige, at de er dygtige teknikere, men vi må ikke glemme at tilføje: »De er andet og mere end det«.

Lærte De andre at kende end stedets unge?

— Ja, jeg kom meget i landbougdommens faglige foreninger, F. F. A. og 4 H-klubberne, som er stærkt udbredte. Der er stor interesse for disse foreninger, både blandt unge og ældre. 4 H-klubberne er den største af landbougdommens organisationer og tæller et par millioner medlemmer i U. S. A.

Future Farmers of America (F. F. A.) er en forening af unge landmænd i alderen 14—21 år. Den arbejder i nøje tilknytning til højskolen — »highschool« — der adskiller sig fra den danske folkehøjskole derved, at den er en kommunal 4-årig fortsættelsesskole med fagligt betonet undervisning. Skoleåret er på 36 uger à 5 dage (fra 1. september til 31. maj). Eleverne bor hjemme og har i tilknytning til undervisningen et eller flere praktiske arbejder: Dyrkning af et stykke jord, opdræt af kalve, svin o. lign. Også efter de 4 skoleår kan de fortsætte disse arbejder under konsulenternes vejledning, indtil de som 21-årige »falder for aldersgrænsen«.

Forøvrigt kan jeg nævne, at jeg som repræsentant for det danske hold var med ved 4 H-klubbernes afsluttende konkurrencer i Chicago. Det var en meget stor oplevelse, og jeg kunne ønske, at mange unge danske — og for så vidt ældre med, som bør støtte dette arbejde — havde haft lejlighed til at se og høre, hvad her foregik. Det var noget mere pompøst, end vi ville gøre det, men den indstilling, som bar stemningen frem: Arbejdsglæde, dygtighed og kærlighed til landmandsgerningen, den var ikke til at tage fejl af.

Deltagerne mødes, og der byttes „gårde“.

Hvor lang tid var De i Ohio?

— I 3 måneder. Da den tid var gået, samlede alle vi danske til et 2 dages møde i Indianapolis. Vi udvekslede erfaringer fra den forløbne tid, havde diskussioner med deltagelse af arrangørerne og fik informationer med hensyn til de nye pladser og forhold, vi nu skulle til. Til afveksling i programmet var der arrangeret besøg i forskellige fabrikker.

Hvor hen gik så turen?

For mit vedkommende til Colorado i Midtvesten. Jeg kom til en 5000 acres stor såkaldt beef-farm, Kersey, hvor der fedes 4000 stkr. kvæg om året. Den ejes af mr. *Herbert Dalton*. 150 acres bliver kunstigt vandet.

Det var store forhold?

— Ja, men jeg befandt mig rigtig godt. Farmen ligger efter danske forhold meget afsides. Vi havde 30 km til den nærmeste by. En stor del af arealet var, hvad vi danske vil kalde bjerglandskab. Man følte sig slet ikke ensom. Mine husbondsfolk og alle på farmen var så flinke og ville gøre alt så godt for mig som muligt. De tog mig med på bjergture o. s. v. Også her på denne farm skulle der arbejdes, når det stod på, men som på det første sted gik vi til det med virkelig glæde. Det var andre forhold, men grundtonen var den samme. Her kom jeg også i forbindelse med naboer og konsulenten, men de store afstande satte jo en grænse for besøgenes hyppighed.

Var der forbindelse mellem danskerne, bortset fra mødet i Indianapolis?

— Under hele opholdet stod vi i fast forbindelse med ledelsen i Washington. Hver 3. uge skulle der indsendes rapporter om os selv, vore oplevelser, glæder og sorger, om livet på farmen, hvilke møder vi havde deltaget i o. s. v. Til gengæld fik vi så besked om, hvor vore kammerater befandt sig hver især, så vi kunne komme i kontakt med hvem, vi ville — i sandhed lagt godt til rette for os.

På rundtur gennem U. S. A.

Tiden for hjemrejsen begyndte nu at nærme sig?

— Ja, efter 3 måneder på farm nr. 2 havde vi en måneds ferie til at se os om i. Sammen med nogle kammerater var jeg på en rundtur gennem en række stater i en gammel bil, vi havde købt for et par hundrede dollars.

Hvor fik De pengene fra?

— På farmene fik vi en månedsløn på 70—80 dollars, måske

sometider lidt ekstra for »overarbejde«, og når vi på turen var gået tør for penge, tog vi et par dages arbejde ind imellem. Vi var bl. a. i Californien, hvor vi også prøvede at plukke bomuld og vindruer. Dog var vi ikke fingernemme nok til at tjene det, som de andre trænede plukkere kaldte en rigtig dagløn, men vi fik da midler til at fortsætte gennem det naturskønne land. Vi så de kæmpestore træer og kørte gennem en ørken med mandshøje kaktus. I Mexico så vi tyrefægtning i 40 ° varme, inden vi fortsatte tværs gennem landet til Niagara-vandfaldet på grænsen ind til Canada, hvor der på det tidspunkt var 20 ° frost og 12 tommer sne.

Rejste De så direkte hjem derfra?

— Nej, vi samledes med unge fra andre lande på forskellige landbrugsuniversiteter — ialt 25 på hvert — til et 3 ugers kursus, hvor vi blev sat lidt ind i landbrugsteoretiske spørgsmål, fik supplerende oplysninger om forhold, vi ønskede særligt kendskab til, om landbrugets organisationsforhold m. m. Endvidere var der udflugter og besøg på farme og fabrikker.

Dette stærkt internationalt prægede samvær var meget udbytte- rigt. Til de mange kontakter, vi havde fået med amerikanere i alle aldre, føjedes nu en hel del nye, og vi vil prøve på fremover at vedligeholde så mange af dem som muligt.

Herfra gik turen så til Washington, hvor der holdtes nogle afsluttende møder, og hvor vi fik lejlighed til at sige tak for alt det, som var blevet gjort for os under vort ophold i U. S. A.

Resultatet gøres op.

Har denne tur så haft betydning for Dem?

— Ja, afgjort — og det tror jeg også, at jeg turde svare, hvis spørgsmålet gjaldt hele holdet. Det, der er at sige, kan sammenfattes i ordet: Taknemmelighed — for gæstfrihed, forståelse og vilje til at gøre alt bedst muligt for os. Jeg tror, at det bedst kan udtrykkes ved det, som en på holdet sagde, efter at han havde mistet alt det tøj, han havde købt lige før hjemrejsen: »Om jeg så skulle komme hjem i kun den bare skjorte, ville jeg ikke for alt i verden have undværet turen, oplevelserne og alt det, jeg har set, hørt og lært«.

Har alle været lige så tilfreds som De?

— Det vil måske nok være for meget at svare ubetinget ja. Der må nødvendigvis være forskel. Dels kan der være forskel på de forhold, vi er gået ind til hver især, selv om man ved udvælgelsen af pladser har været påpasselige. Dels må vi jo dog heller ikke glemme, at der blandt et så stort hold altid vil være nogle, der har vanskeligere end andre ved hurtigt at finde sig tilrette under

nye forhold. Heri er hverken noget nyt eller mærkeligt. Selv på det bedste sted kan der være detaljer, man kunne ønske anderledes, men det er jo slet ikke det, sagen drejer sig om. Dog, Deres spørgsmål giver mig i hvert fald ingen anledning til at trække noget fra i det, jeg her har sagt. Det er mit helhedsindtryk, jeg har søgt at føre frem.

Studierejsens betydning videre ud —

— Den var ikke blot en enestående oplevelse, som det vist vil være fremgået af mine forudgående bemærkninger, men den giver tillige udvikling og større horisont. Og så har jeg personlig lært en masse praktiske ting, ikke mindst hvad angår behandlingen af redskaber og maskiner. De tager frisk og fordomsfrit på tingene derovre, og de er i mange henseender mere praktiske end vi herhjemme. Det er utroligt, så selvhjulpne de mange gange er. Jeg tænker her bl. a. på deres landbrugsbyggeri. Her har vi meget at lære.

Hvad er der så med hjem af nyt til dansk landbrug?

— Det er ikke så let at besvare på stående fod. Vi så meget, som slet ikke kan omplantes til vore forhold. Men alligevel er der en masse detaljer, som vi med fordel kan lægge os efter. Jeg har f. eks. nævnt den bedre behandling af redskaber og maskiner. Og så har de i højere grad end vi maskiner, der tager det strengeste arbejde, men det kan i hovedsagen kun komme til at gavne de større brug. Det gælder f. eks. gødningslæssere og staldgødnings-spredere. Også grøntsnitteren bør vi interessere os noget mere for. Måske den kan bruges til opsamling og skæring af roetop.

For de mindre brug må det især blive små transportanlæg o. lign., så en enkelt mand bedre kan klare arbejdet alene, men den slags er jo ikke billigt i anskaffelse. Måske kan det gøres af flere i fællesskab.

Men ellers vil jeg fremhæve ungdomsarbejdet — både for unge mænd og kvinder. På dette område bygger U. S. A. ikke blot for dagen og vejen, men for fremtiden. Ikke alene de unge selv, men også de ældre hjælper til. Og her ser man tillige, hvad officiel støtte betyder, når den ydes i sin bedste form.

Studieopholdet af uvurderlig betydning.

Vi unge, som kommer hjem med disse indtryk og med trang til at delagtiggøre andre deri, kan ikke sætte noget særligt i gang, der klart viser resultater af opholdet. Det må vi overlade til de specielt sagkyndige, der har været derovre. Men alligevel finder jeg, at det er af stor værdi, at så mange unge som muligt kommer til U. S. A. på studieophold og får kontakt med den jævne land-